

[Wilhelm]

og børnenes selvbestemmelse var overhovedet ikke inde i den debat. Jeg mener derfor, at det er at lægge noget ganske andet i det, end der blev diskuteret. Det er da muligt, at ministeren kan få et stort flertal med sig, når han går imod, at børnene skulle have en selvstændig ret i denne situation, men det var bare ikke det, der blev diskuteret, det var ikke det, der blev taget stilling til ved den nylige behandling af socialministerens forslag om forældrerettighederne.

Man har sagt om dette forslag, at det var en nedbrydning af kernefamilien. Vi vil godt gøre opmærksom på, at det ikke er rigtigt, hvad vi også har gjort i artikler, der er skrevet om disse ting, og i den debat, vi har forsøgt at føre ude i den større offentlighed. Det står i øvrigt i bemærkningerne, at det ikke er rigtigt. Den samlede buket af VS-forslag er helt klart en styrkelse af børnefamilierne og en styrkelse også af den familiestruktur, med bedre økonomiske vilkår og bedre fritidsvilkår osv. osv. Dette punkt kan fra en overfladisk betragtning se ud, som om det er noget, der bryder familiestrukturen, men det er ikke rigtigt, for alternativet til disse krisecentre og denne kortvarige separationsret er jo i dag meget ofte tvangsfjernelsen. Hvis der er noget, der virkelig er nedbrydende, hvis der er noget, der virkelig må være et slag i ansigtet på et forældrepar, så må det være at blive udsat for en tvangsfjernelse. Kan vi overflødig gøre tvangsfjernelser eller bare en væsentlig del af dem ved kombinationen krisecentre og en kortvarig separationsret, synes jeg nok, man må sige, at det er en hjælp til kernefamilien, en hjælp til børnefamilierne, og ikke en opsplitning af dem.

Ministeren var inde på, at han kunne glæde sig over, som vi også gør i bemærkningerne, at der ikke er så mange børn, der bliver trafikdræbt og kvæstet mere, men vi skal vel ikke stille os tilfreds med, at tallet nu er nede på 50 dræbte og 2.000 kvæstede. Det er stadig væk for højt, og kan der gøres noget, så bør der gøres noget.

Ministeren siger, det er urigtigt, når vi siger, at der er nedlagt cykelstier i takt med, at det er blevet farligere at cykle – specielt for børn. Jeg mener, det kommer meget an på den tidshorisont, man anvender. Det er muligt, at ministeren har ret, hvis man kun kigger på de sidste 3 eller 5 år. Vi har i bemærkningerne forestillet os en længere perio-

de. Da ministeren og jeg cyklede rundt, var der cykelstier næsten overalt i København. De er forsvundet, samtidig med at trafikken er blevet tidoblet. Det er den langsigtede periode, vi ser på, når vi siger, at cykelstierne som princip er nedlagt, samtidig med at det er blevet betydeligt farligere at cykle. Det tror jeg ikke man kan bestride.

Ministeren gik udenom, men en ordfører – jeg tror, det var hr. Knud Lind – var inde på, at vi må have lavet den undersøgelse over, hvad trafikundervisningen i skolen, færdselsundervisningen i skolen, faktisk hjælper eller ikke hjælper, og i hvilket omfang den faktisk bliver gennemført efter timeplanen eller bare bliver ignoreret. Det er ikke godt i så vigtigt et spørgsmål, at det simpelt hen er blevet umuligt, fordi Danmarks Lærerforening og myndighederne ikke har kunnet blive enige om, hvordan en sådan undersøgelse og lærernes bidrag til den skal honoreres.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Nogle ganske få kommentarer vedrørende revselsesretten. Det blev fremhævet af flere, bl. a. fru Alice Faber og hr. Ole Vig Jensen, at det væsentlige i denne diskussion nok er den pædagogiske holdning. Det er jeg enig i, og den anledning, vi her har til at diskutere spørgsmålet, er god. Det bliver den også, når vi får den arbejdsgrupperapport, som jeg håber kommer til efteråret.

Hr. Wilhelm mente ikke, jeg havde ret, når jeg sagde, at det er fortegnet at sige, at børnene er totalt retsløse. Jeg mener, det er en korrekt konstatering, at hr. Wilhelms og de andre forslagsstilleres billede er fortegnet. Det er klart, der er en lang række rettigheder, børn har, som de ikke selv kan påberåbe sig, idet det er forældre eller offentlige myndigheder eller andre, der gør disse rettigheder gældende for børnene, men sådan må det nok altid være, i hvert fald i et ganske stort omfang.

Derimod er der da områder, hvor vi har markeret den holdning, at børn nok efterhånden kan gives rettigheder og muligheder tidligere, end man gjorde det før. Det vil jeg fremhæve i forbindelse med hr. Wilhelms påstand om, at vi mangler holdning fra partiets side, fra regeringens side, til de spørgsmål, der er rejst i beslutningsforslaget. Vi